

Bonusgrootouders maken het verschil IEDER KIND EEN OMA EN OPA

In een tijd waarin gezinnen er in allerlei vormen zijn en ouders het vaak druk hebben, is de bijdrage van bonusgrootouders van onschatbare waarde. Wat begint met een paar uurtjes oppassen, groeit vaak uit tot een hechte band vol vertrouwen en warmte. Wij spraken bonusopa's en -oma's over de zorg, toewijding en liefde voor 'hun' kleinkinderen.

'Elke week wordt het vertrouwder'

Els van Tol (66) en Jan de Hoop (69) uit Ermelo zijn bonusopa en -oma van Vêda (bijna 2 jaar). Glunderend kijkt Vêda naar Els op terwijl ze samen het liedje 'In de Maneschijn' zingen, compleet met gebaren: "Zo doet een vogel en zo doet een vis, en zo doet een duizendpoot die schoenenpoetser is." Els zong het vroeger vaak met haar eigen kinderen. Even later krijgt ook Jan een hartveroverende lach als hij Vêda een boekje aanreikt. Eens per week ligt een deel van hun woonkamer bezaaid met Duplo en ander speelgoed. Dan maakt Vêda vrolijk deel uit van hun leven.

ELKE VRIJDAG

"We hebben zelf vier kleinkinderen", vertelt Els, "maar oppassen is door allerlei omstandigheden nu niet aan de orde. Toch had ik een enorme behoefte

om met zo'n kleintje op te trekken. Ik ben wijk-verpleegkundige geweest, dus het zorgen zit wel in me." Via Buurtgezinnen - een organisatie die gezinnen koppelt aan mensen die wat steun willen bieden - kwamen Els en Jan een halfjaar geleden in contact met Vêda en haar ouders. Jan: "We passen elke vrijdag op. In het begin was het voor Vêda natuurlijk even wennen, maar langzamerhand bouwen we iets op. Elke week wordt het vertrouwder." Els: "We maken vaak fietstochten met haar. Dan zit ze voorop in het zitje en gaan we naar de schaapskooi op de hei. Dat vindt ze geweldig." Jan, lachend: "'Opa en oma Bèèh' noemt ze ons nu." Els: "Voorheen sliep ze 's middags nog, maar nu hebben we meer tijd om te spelen, te lezen of pannenkoeken te bakken. Soms gaan we naar de kinderboerderij. Ik heb haar geleerd het klokkende geluid van de kalkoen na te doen. Dat deed ze ook eens toen ze er met haar moeder heen ging. Die lag flauw van de lach." Jan: "In augustus waren we vier weken op vakantie. Toen stuurden we haar een filmpje van ons samen." Els: "Ze stuurde allemaal kusjes terug. Zo houden we de band warm." Jan: "Je smelt als ze naar je lacht, of als ze vol vertrouwen in slaap valt. We zagen haar van kruipen naar lopen gaan. Het is prachtig om die ontwikkeling van dichtbij te volgen."

WAARDEVOL

Els: "Haar ouders vinden het prima als ze ons opa en oma noemt. Mensen vragen weleens of ze ons kleinkind is. In een korte ontmoeting laten we het zo, maar bij echte belangstelling vertellen we dat we haar via Buurtgezinnen kennen." Vanaf januari gaat Vêda naar de peuterspeelzaal. Dan passen Els en Jan twee halve dagen per week op en halen haar begin van de middag op na een ochtend op de peuterspeelzaal. "Zo nodig springen we ook op andere momenten bij. Het is waardevol om op deze manier iets te betekenen. Het houdt je jong en het is gewoon ontzettend gezellig."

JONGE OPA

Melvin van Deventer (50) uit Leusden is bonusopa van Baris (10) en Ezra (5). "Opááá! Kom je?", roept Baris, terwijl hij met zijn broertje Ezra de Lego uitstrooit over de huiskamervloer. Melvin glimlacht. Hij ziet onbekenden weleens verbaasd opkijken als zijn kleinzoons hem roepen. Met zijn vijftig jaar is hij wat jonger dan de gemiddelde opa. "Mensen zijn vaak verrast als ze horen dat ik al twee kleinkinderen heb", zegt hij. "Maar ze vinden het leuk, en dat is het ook. Als jonge opa heb je genoeg energie om met ze te ravotten." Melvin is zestien jaar samen met zijn vrouw Elsbeth (59), die twee volwassen kinderen heeft. "Met de geboorte van Baris, en later Ezra, werd ik bonusopa. In het begin was het even zoeken: hoe gedraag je je als opa? Ik heb zelf geen kinderen, maar door mijn bonuskinderen had ik al een beetje kunnen oefenen. En Elsbeth vertelde me hoe je met kleintjes omgaat. Al snel ging het vanzelf."

VEEL BUITEN

Elsbeth en Melvin passen vaak op, soms een weekend, soms in de vakanties. "Baris en Ezra hebben bij ons hun eigen 'Bariezrakamer'. Daar slaapt Ezra. Mijn hobbykamer is tijdelijk voor Baris; dan hangen we een klamboe op om zijn slaapplek

compleet te maken. Als ze er zijn, gaan we veel naar buiten; lekker ravotten, spelen met de hond of met onze twee katten. Elsbeth zorgt voor paarden op een boerderij, en dan trekken de jongens hun oude kleren aan. Ze worden helemaal smerig, precies zoals het hoort. Of we lopen de dijk op in Leusden, waar nog oude bunkers staan. Spelenderwijs vertel ik ze wat dat zijn. Terwijl ze erop klimmen, zoek ik eikeltjes die ze in het kanaal kunnen gooien."

HEEL VERTROUWD

Ook thuis zijn er vaste rituelen. "We eten pannenkoeken bij het ontbijt, in het grote bed van opa en oma. En er is altijd het 'verrassingsbordje': iets zoets en iets gezonds. We gaan zeker één keer per jaar samen op vakantie, naar Ameland bijvoorbeeld." Inmiddels is er een hechte band ontstaan. "Het voelt heel vertrouwd. Soms klimmen ze ineens op schoot en knijpen ze in mijn neus. Aan dat soort kleine liefdesuitingen merk ik dat ze me waarderen. Het zijn twee heerlijke doerakken met een eigen karakter. Ik vind het bijzonder dat ik ze vanaf hun geboorte heb zien opgroeien."

LEES VERDER OP PAGINA 10

'Als jonge opa heb je genoeg energie om met ze te ravotten'

‘Wat me raakt, zijn hun verraste gezichten als ze me zien’

ALTIJD IETS LEUKS

Janine van Dinther uit Ouderkerk aan de Amstel is bonusoma van Keegan (9), Rijk (7) en Marijke (2). Terwijl Marijke ijverig ‘groenten’ staat te snijden in haar houten kinderkeukentje, zijn de jongens in de speelkamer in de weer met Duplo. “Op zaterdag is het hier altijd bal”, zegt Janine lachend. “Straks gaan we lekker pannenkoeken eten. Eén en al gezelligheid.” Via Buurtgezinnen kwam Janine vorig jaar in contact met Lilian en haar drie kinderen. De kinderen wonen samen met hun moeder in een asielopvang op een bedrijventerrein. “Voor hen is daar niet veel te doen”, zegt Janine. “Ze komen meestal in het weekend. Dan gaan we wandelen of voetballen. In de schoolvakanties doen we altijd iets leuks, zoals naar een indoorspeeltuin of naar Artis, met kaartjes die Buurtgezinnen via donaties krijgt. Geld dat ik overhoud, doe ik in een potje, daarvan koop ik dan een patatje voor ze. Dat maakt ze zó blij. Mijn huis is hun huis. Hier kunnen ze spelen en kind zijn. Het keukentje van Marijke heb ik zelf gekocht; de Duplo had ik nog van mijn eigen kinderen.”

STEUN EN TOEVERLAAT

Janine past niet op omdat ze zelf geen kleinkinderen heeft. “Mijn eigen kleindochters zijn nu vijftien en zestien, daar heb ik ook veel op gepast. Dit doe ik vooral omdat ik graag wil helpen. Lilian woont met haar kinderen op één kamer in de opvang, kent hier vrijwel niemand en heeft een onzeker toekomstperspectief. Dat maakt het erg zwaar voor haar”, vertelt Janine, die inmiddels Lilians steun en toeverlaat is.

NIET TIJDELIJK

Langzaam groeide de band. “Voor de kinderen ben ik inmiddels echt een oma. Als ik binnenkom, word ik van alle kanten besprongen. Ze noemen me oma, en ik doe wat een oma doet. Wat me raakt, zijn hun verraste gezichten als ze me zien. Of ineens twee armen om me heen in de supermarkt. Even knuffelen. Dat is zó fijn.” Ze lacht: “Nou, hou maar op, ik begin al te huilen. Ik maak overal foto’s van en wil daar een mooi boekje van maken, zodat ze later iets hebben om op terug te kijken.” Ze ziet hun contact niet als iets tijdelijks. “Als ze straks zwemles krijgen of op voetbal gaan, ga ik graag mee. Ze voelen voor mij als familie. Ik ben nu al bezig met Sinterklaas, als ik iets leuks zie voor de kinderen, koop ik het. Ook als ze straks zouden verhuizen naar een plek die verder weg is, blijf ik ze opzoeken.” ■

BUURTGEZINNEN

Stichting Buurtgezinnen koppelt gezinnen die het moeilijk hebben aan een ander gezin of opa’s en oma’s in de buurt. Meer dan 140 gemeenten hebben zich sinds de oprichting in 2015 aangesloten en voor meer dan 7.000 gezinnen werd een steungezin of bonusopa en -oma gevonden. Meer informatie: buurtgezinnen.nl.